

# [agg nász]

Feszített sátoertő a boltozat,  
alatta tompa messzeség a ház, kert.  
Hidd el, magaddal szembesülsz, ha szánsz, mert  
vérsz, és rám pazarlod a gyolcsokat.

Porladnak a felismerés csodái,  
de nézd csak: van itt ez is, az is, minden –  
esténk csak szakadás egy régi ingen,  
*bíbor láz* – ahogy írja Kosztolányi...

Egymás bohócaként – ráncosan, akár  
a történetbe torlódott létezés –  
fekszünk, mint roppanásnyi feltétel, és

kapaszkodunk, mint két gyenge idomár.  
És a karcsú hálószobasötétben  
lassú taps dorombol porondsötéten.

Demény Péter

## Márványhullám

Nem hazudtam, csak lemerültem –  
az igazság ez lenne tán.  
És mint teve a tű fokán,  
a kulcslyukon kimenekültem.

Most forró voltam, majd lehültem –  
tenger voltam, és lettem márvány.  
Két szerelem éles határán  
magamon kívülre kerültem.

De ezt a kívülről nem bírom,  
nézem a gyertyát a síron,  
s a cseresznyére gondolok.

Most arra vágyom, hogy soha  
ne legyek többé ostoba,  
ne építsek, míg rombolok.

# Tájkép

Virág és macska –  
itt is őket figyelem –  
mennyire másképp!

## ÉI

Kés repül át az  
éjen, mindent kettévág,  
sötétség sivít.

